

O d l i š n é   s t a n o v i s k o
v zmysle § 6 ods. 8 zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene
a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
k uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky
č. 156 z 24. septembra 2013

Uznesením, o ktoré tu ide, Súdna rada Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) konštatovala, že návrh predsedu Krajského súdu v Bratislave na dočasné pridelenie sudcu Okresného súdu Bratislava II JUDr. Petra Štífta (ďalej len „adept na dočasné pridelenie“) na výkon funkcie na Krajský súd v Bratislave, nezískal dostatočný počet hlasov.

Z diskusie vyplývajúcimi zjavnými dôvodmi, pre ktoré návrh nezískal dostatočnú podporu, bolo vytýkanie adepta na dočasné pridelenie 1/ získania odbornej justičnej skúšky bez splnenia podmienky praxe na súde a 2/ podieľania sa ním (v čase pôsobenia v služobnom pomere zamestnanca ministerstva spravodlivosti) na príprave návrhu zákona o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ktorý neskôr ústavný súd označil za nesúladný s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len „ústava“), resp. s Dohovorom OSN proti korupcii. Navyše je tu podozrenie, že ďalším dôvodom, pre ktorý adept na dočasné pridelenie neuspel, boli jeho názory obhajujúce ústavnosť ním pripraveného návrhu zákona, resp. i sama polemika s odlišnými názormi predsedu súdnej rady, ako aj niektorých jej ďalších členov.

V prípade prvého dôvodu žiaden zákon Slovenskej republiky, platný a účinný v čase absolvovania spochybňovanej justičnej skúšky, podmienku prístupu k sudcovskej funkcii, predstavovanú praxou na súde, nepoznal a to na rozdiel od úspešného absolvovania justičnej skúšky, ktorá v prípade adepta na dočasné pridelenie spochybnená nebola. Ak niektorí členovia súdnej rady spochybňovali nesplnenie jednej z podmienok prístupu k takejto skúške, žiada sa podotknúť, že takáto okolnosť mohla byť skúmaná výlučne v procese rozhodovania súdnej rady o tom, či absolvent skúšky bude predložený s návrhom na vymenovanie do funkcie sudcu prezidentovi republiky a v procese rozhodovania sa prezidenta, či návrhu súdnej rady na vymenovanie vyhovie. Žiaden z takýchto orgánov pochybenie nezistil, kandidát na funkciu sudcu bol do funkcie vymenovaný a už dlhší čas pôsobí vo funkcii sudcu. Ani snaha vydávať samotné uchádzanie sa adepta na dočasné pridelenie o justičnú skúšku za už opísaných podmienok za etické zlyhanie (ktorá snaha taktiež vyplýva z prejavov predsedu súdnej rady v rámci diskusie predchádzajúcej hlasovaniu) nie je z práve uvedených dôvodov akceptovateľná. Až následné spochybňovanie zákonnosti vykonania justičnej skúšky je potom de facto aj spochybnením zákonnosti ustanovenia do funkcie sudcu a takto tiež všetkých rozhodnutí dotýčným v príslušnej funkcii vydaných, ako i pokusom sankcionovať sudcu za len domnelý nedostatok, na ktorom tento nenesie žiadnu vinu a to znemožnením mu kariérneho rastu.

V prípade druhého dôvodu ide potom o neprípustnú snahu o postih adepta na dočasné pridelenie za plnenie si jeho služobných povinností v čase, v ktorom ešte sudcom nebol.

Napokon, ak by dôvodom nepodporení návrhu na dočasné pridelenie bolo zastávanie a verejné prezentovanie odlišných názorov, šlo by o celkom neprípustný a ústavou zakázaný postih za realizáciu základného práva na slobodu prejavu (tu por. i čl. 12 ods. 4 a čl. 26 ústavy).

Pre neakceptovateľnosť dôvodov vedúcich nezanebateľnú časť členov súdnej rady k zdržaniu sa hlasovania o návrhu malo byť preto správne návrhu na dočasné pridelenie vyhovieť.

Mgr. Dušan Čímo, v. r.

JUDr. Rudolf Čirč, v. r.

JUDr. Peter Straka, v. r.